

Personligt:

Da jeg startede i min 2. praktik på Hjernecenter syd, var jeg spændt og glad, forberedt på en praktik med udfordringer, nye oplevelser og tilegnelse af ny viden omkring pædagogisk teorier og praksis. Jeg har altid haft en meget klar holdning om at andre måtte tage mig som jeg er og hvis ikke kan de bare lade være med at omgås mig. Jeg ændrer mig ikke for nogen og jeg tager gerne konfrontationen hvis jeg føler det er nødvendigt for mig. Det var med denne attitude jeg mødte op til forbesøg hos Hjernecenter syd. Det var et godt forbesøg og jeg følte mig godt taget imod og at der var tid til at vise mig rundt og ordentligt få set hinanden an og justeret forventninger til hinanden. Gennem arbejdet med borgerne og indsigten i hvordan systemisk tænkning virker i praksis og bedre indsigt i hvordan min attitude påvirker mine omgivelser, har jeg gennemgået en revurdering af mit eget værdisæt. Jeg er gået fra at føle jeg var indehaver af den endegyldige sandhed for mig, til at kunne rumme og acceptere at andres sandheder er ligeså rigtige for dem, som min er for mig. Dette har fået mig til at se andre aspekter af mit liv i et andet lys og ændre væremåde, indstilling og egen praksis i mit private liv såvel som i det professionelle. Et eksempel på denne ændring er, at hvor en diskussion med mine børn førhen ofte endte med ”Fordi mor siger det!”, foregår den nu på børnenes niveau, hvor jeg kan respektere at vi på trods af mor/barn-forholdet og at jeg har flere erfaringer, så er vi stadig ligeværdige og vi har alle behov for at blive behandlet ligeværdigt af vores omverden. For at kunne indgå i en ligeværdig relation med et andet menneske, er jeg nødt til at rumme og acceptere vores forskelligheder.

Fagligt:

Da jeg startede i praktik hos Hjernecenter syd havde jeg ikke hørt om begrebet neuropædagogik før. Det har været spændende at få indsigt i hvilken forskel det kan gøre i relationen når man er bevidst om hvornår det er hjernens udfordringer der stiller sig i vejen for den gode relation og ikke blot en borger ”der er besværlig”. Den læring har gjort en stor forskel i min omgang med andre mennesker generelt, men især en oplevelse her i Vest, har sat sig dybt hos mig. Jeg var ude og køre på sofa-cykel med en borger for at hente smøge til vedkommende og undervejs på turen, så jeg en helt anden borger end jeg var vant til. Borgeren åbnede op og fortalte om hvor meget han havde kørt på cykel førhen og om alle de steder han kendte i byen. Det var tydeligt at han nød at lave noget han førhen havde været god til og at det var rart for ham at køre rundt i byen og se steder han kendte fra før han fik sin skade. Oplevelsen var med til at skabe en stærkere relation mellem borgeren og jeg hvilket jeg også mærkede fremadrettet i mit arbejde omkring borgeren. Det var en stjernestund og med mig fra oplevelsen tager jeg vigtigheden af stjernestunder, hvor stor en forskel det kan gøre for borgeren, når han/hun har succes med en kompetence fra deres præmorbid liv. For mig startede denne praktik ud som en del af et fagområde der interesserede mig, men bare et arbejde, som så mange andre. Jeg slutter praktikken med at føle mig privilegeret over at borgerne har tillid til mig og føler sig trygge ved mig. Jeg får lov at være en hjælp og forsøge at gøre en forskel for dem i det de vil med deres liv og forhåbentligt bidrage til deres livskvalitet – i sandhed et privilegium der ikke er alle forundt.